

den Maade. Hvis man vil definere Arbejdsløshed saaledes, at den betyder, at man ikke kan faa Arbejde til Priskuranten, og saa forlanger, at Kommunen og Staten skulle hjælpe, saa tror jeg ikke, at man kan opretholde det, og saa tror jeg, at man forskertser enhver Tilbøjelighed hos andre end Socialdemokraterne til at støtte Arbejderne. Hvis derimod Arbejdsløshed betyder Mangel paa Arbejde i Landet, hvorved Folk bringes til at sulte; naar de ikke kunne faa noget at bestille selv mod en nok saa lav Betaling, saa er det rigtigt, at man fra alle Sider støtter Arbejderne i Kampen. Men er det kun en Kamp for at opretholde en bestemt Løn, selv om den er nok saa rigtig og saa ønskelig, saa bliver det Arbejdernes egen Kamp, og den maa de selv opretholde ved egne Midler og ved Forsikring. Arbejderne kunne ikke forlange, at nogen som helst anden skal gøre sig til Fjende af Arbejdsgiverstanden, som ogsaa er en berettiget Part i Arbejdskontrakten. Det er en Ting, jeg tror, man skal være ganske klar paa, og naar jeg fra min Side sympatiserer med Arbejdsløshedslovgivningen, saa er det virkelig ikke for at støtte Fagforeningerne mod Samfundsmagten i Kampen om at skaffe sig en bestemt Løn, 60, 70, 80 Øre, hvad det nu skal være i Timen for Arbejdet, men for at støtte dem i Bestræbelserne for at sikre Arbejderstanden mod at komme til at lide virkelig Nød. Hvis der er en virkelig fortsat Arbejdsløshed i Landet, kan den Slags Lønningsniveauer ikke opretholdes. Det vil være en overordentlig sørgelig Ting, om de skulle synke; men er der fortsat Arbejdsløshed, kunne de ikke opretholdes. Det maa altsaa, det skal jeg slutte med at gentage, være Arbejdernes egen Sag at opretholde Lønnen; det er ikke Arbejdsløshedsunderstøttelse at give Hjælp til det.

Laust Jensen: Baade den fremrykkede Tid og de faldne Bemærkninger medføre, at jeg kan fatte mig i stor Korthed og kun vil gøre nogle faa Bemærkninger til det, der er fremkommet fra forskellig Side. Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) udtalte sin Betænkelighed ved den Tendens, der laa til Grund for mine Udtalelser om det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, jeg kan berolige det ærede Medlem med en Forsikring om, at der hverken fra min eller mit Partis Side er tilsigtet et tilbagegaaende Skridt i det sociale Lov-

givningsarbejde, der er foregaaet herhjemme i de senere Aar. Det ærede Medlem nævnede endvidere, at jeg havde udtalt Ønskeligheden af, at man for at raade Bod paa Arbejdsløsheden i stærkere Grad skulde søge at fremme Statsarbejder, som kunde siges at være produktive. Jeg skal ikke i denne Sammenhæng komme ind paa Spørgsmaalet om, hvilke offentlige Arbejder der kan siges at være produktive, og hvilke Arbejder fra Statens og Samfundets Side der i mindre Grad fortjener denne Betegnelse. Men se vi paa de offentlige Arbejder, der ville berøre Arbejderne, er Forholdet jo det, at naar der i det hele taget sættes Arbejder i Gang, saa bliver der Arbejde til de arbejdsløse, og saa hjælper det direkte de arbejdsløse, naar de kunne fortjene en passende Dagløn for Arbejdet, og saa er det en Hjælp for de arbejdsløse, ganske bortset fra Spørgsmaalet om, i hvor høj Grad de paagældende Arbejder kunne siges at være produktive for Samfundet.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) mente, at der i mine Udtalelser laa en Tendens i Retning af at sætte noget Skel mellem Landbefolkningen og Bybefolkningen. Det er ingenlunde Tilfældet, og jeg tror ogsaa i saa Henseende at kunne henvise til den store sociale Lovgivning herhjemme i de senere Aar, som jeg ogsaa i den Tid, jeg har haft med Lovgivningsarbejdet at gøre, har ydet min positive Støtte. Men jeg har ikke villet undlade i denne Forbindelse at pege paa den Omstændighed, at til Trods for, at vi nu efter at have haft Loven om Tilskud til Arbejdsløshedskasser i 3 Aar næsten have tredoblet det Beløb, som Staten i Henhold til denne Lov skulde give til dette Formaal, er Forholdet endnu det, at man fra Socialdemokraternes Side fremkommer med et Forslag, der betegner den nuværende Situation paa den Maade, at der findes ekstraordinær Arbejdsløshed. Det forekommer mig, at der i denne Kendsgerning ligger en Opfordring til Lovgivningsmagten til at tage under alvorlig Overvejelse, om der ikke var andre Veje, ad hvilke man fra Statsmagtens Side kunde raade Bod paa Arbejdsløshedens uheldige og sørgelige Følger. Det er derfor ikke min Hensigt at sige, at den Arbejdsløshed, der findes i Byerne, ikke kommer Landbefolkningen ved. Den kommer dem ved, det er erkendt gennem de Beløb, hvormed ogsaa Staten støtter Bestræbelserne for at raade Bod paa Arbejdsløsheden. Men jeg tror dog ogsaa at turde sige, at det ærede Med-